

ANDY

THRILLER

MICNAAB

& KYM JORDAN

HET TALIBAN
OFFENSIEF

Over het boek

Thuiskomen na een oorlog is nooit eenvoudig. Dat ontdekken sergeant Dave Henley en zijn peloton wanneer ze terugkeren van hun missie in Afghanistan. Het verschil tussen het dagelijkse bestaan thuis en de strijd op het slagveld is groot, voor iedereen. Wanneer de mannen onverwachts worden opgeroepen om naar Helmand terug te keren, is de opluchting bij hen dan ook groot. Maar voor hun echtgenotes, vrienden en familie betekent het plotselinge vertrek het vooruitzicht van elke dag opnieuw moeten leven in angst.

Voor alle betrokkenen breekt een gevaarlijke tijd aan. Daves peloton moet een Amerikaans team beschermen dat tot taak heeft de opiumoogst te vernietigen. Het is een nieuw soort missie waarbij hun overlevingstechnieken dagelijks op de proef worden gesteld. Maar ook de levens van de vrouwen thuis kunnen net zo makkelijk kapot worden gemaakt: een verkeerd geïnterpreteerde blik leidt al gauw tot een misverstand, en een levensgevaarlijke roddel is geboren...

De pers over *De Afghanistan-missie*

‘Op indrukwekkende wijze worden de lotgevallen van een groep Britse militairen in Afghanistan beschreven. De diverse karakters worden haast driedimensionaal weergegeven, zodat inleven geen probleem zal zijn.’
– Crimezone.nl

‘De schuldgevoelens van anderen, de schok en angst van de vrouwen aan het thuisfront, het wordt allemaal geloofwaardig beschreven. Zodanig, dat je mee wilt leven. De personages zijn echt, driedimensionaal, met hun sterke en zwakke kanten. Voor wie “onze mannen in Uruzgan” wat ver van het bed lijkt: na het lezen van dit boek speelt zich een heel andere film af in uw hoofd wanneer er weer een Nederlandse soldaat omkomt.’
– Nu.nl

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab, bekend van de thrillerreeks rond actieheld Nick Stone, is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Forces-soldaat. Hij werd wereldberoemd toen hij na de Eerste Golfoorlog in 1993 zijn verslag publiceerde van de mislukte SAS-missie Bravo Two Zero. Voor deze missie ontving hij o.a. de Distinguished Conduct Medal. McNab wordt nog steeds wereldwijd gezocht door enkele terroristische organisaties. Het is daarom verboden om afbeeldingen van zijn gezicht, of zijn huidige locatie, te openbaren.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Epicentrum
Alarmfase rood

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

Oorspronkelijke titel

Battle Lines

Copyright © Spoken Group Ltd 2012

Vertaling

Henk Popken

Omslagbeeld

© Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 6006 8

NUR 332

Andy McNab
en Kym Jordan

Het talibanoffensief

A.W. Bruna Fictie

Proloog

Ze lagen bewegingloos op de stenen richel in de grot en spitsten hun oren om iets te horen in de duisternis. Dave wist niet zeker of dat oorverdovende gebonk zijn eigen hart was of de harten van hun viere die gezamenlijk tegen de rotswand bonkten.

Ze hoorden in elk geval stemmen. Eerst leken die maar van een paar mannen afkomstig te zijn. Prima. Met het element van verrassing aan hun kant konden ze een paar man wel aan. Maar toen voegden zich nieuwe stemmen bij de eerste; stemmen van buiten de grot. Ze beklommen de steile helling en waren pas te horen toen ze de grot bereikten.

Toen hoorde hij een hond blaffen. Shit! Een andere hond blafte terug en het tumult dat daarop volgde, maakte hem duidelijk dat deze dieren geen geurspoor volgden. Ze ruzieden over essentiële zaken als voedsel en rustplaatsen. Dave voelde de haartjes in zijn nek overeind komen toen hij zich realiseerde dat de mannen naar de grot kwamen om daar te blijven. Misschien voor de rest van de nacht, misschien ook voor langer.

Hij voelde een steek in zijn hart. Ze waren al zo ver gekomen. In hun leven. En op hun reis deze avond. Was dit dan hun eindbestemming? Heel even gaf hij zich over aan zijn wanhoop. Die was even zwart en koud en stenig als de grot zelf, alleen had de wanhoop een veel kleinere uitgang.

Enkele ogenblikken later kwamen stemmen de grot binnen. Hij hoorde niet dat iemand een lucifer aanstak, maar zag een hand die een klein vlammetje ophield. Dave zag nu donkere gezichten, vochtig van het zweet, de ogen glanzend. Hij kon niet uitmaken hoeveel het er waren. De hand met de lucifer strekte zich, zodat het licht langs de rotswanden flikkerde. Dave hield zijn adem in. Hij sloot zijn ogen toen het licht zijn gezicht naderde. De andere jongens hielden allemaal hun hoofd omlaag en waren zo goed als onzichtbaar, tenzij iemand hier naar boven klom. In dat geval waren ze dood. Want voordat het vlammetje doofde, had hij nog net tijd om te zien hoe een AK-47 achteloos over een schouder werd geslingerd.

Dus dit waren geen rondtrekkende kamelendrijvers of lokale geitenhouders die naar de grot waren geklauterd om er de nacht door te brengen. Dit

waren taliban. Ze roken nog geen onraad. Ze deden geen poging hun stemmen te dempen. Ze riepen naar elkaar en een van de mannen schreeuwde tegen de honden dat ze buiten moesten blijven. Volgens Dave moest de stank van de doodsangst, de doodsangst van vier doodstille, in de val zittende Britse soldaten, overal in de grot te ruiken zijn. Maar de indringers praatten geanimeerd met elkaar, zich totaal niet bewust van hun aanwezigheid.

1

Je kon de klok horen tikken. Het was een doodstille, ijskoude avond. Er was geen zuchtje wind, zelfs geen geluid van een motor in de verte. De duisternis daarbuiten leek bewegingloos, als een dier dat wacht tot het zijn prooi kan bespringen.

Dave hoorde hoe iemand de deur opengooide en direct daarop voelde hij een ijskoude vlag. Hij draaide zich niet om. Hij concentreerde zich. Langzaam, gestaag, stak hij zijn hand uit.

Het bierglas was zo koud dat het pijn deed aan zijn hand, zo koud dat het rechtstreeks uit de sneeuw leek te komen. Hij tilde het op, nam een slok en slikte. Shit. Het bier was zo ijskoud, dat het zijn keel schraapte. Hij zette het glas walgend weer neer. Hij had zich verheugd op een rustig biertje dat soepel naar binnen gleed, en in plaats daarvan was het bier half bevroren. Hij keek woedend naar de rug van de barman.

Er stond inmiddels iemand naast hem.

‘Verdomme, sergeant, er was vanavond weer geen land te bezeilen met de vrouw.’

Simon Curtis, korporaal van de 3de sectie van het 1ste peloton, Daves peloton, probeerde de aandacht van de barman te vangen.

‘Heb je het over mijn vrouw of de jouwe, Si?’

Het gezicht van Curtis was nog rood, alsof hij nog steeds ruziemaakte met zijn vrouw.

‘Nou, als er bij jou geschreeuwd is, zou ik het toch niet gehoord hebben, met al dat geschreeuw bij mij thuis.’

De deur ging opnieuw open.

‘Wat een ellende!’ zei een stem.

‘Ook goedenavond, Jonas,’ zei Dave.

‘Mijn duifje ging zo tekeer dat ik het heb opgegeven,’ zei soldaat eerste klas Danny Jones van de 2de sectie. ‘Ik bedoel, ik begrijp het gewoon niet, verdomme. Ik heb alleen maar de wegenbelasting betaald. En dan begint zij van: dat heb ik al gedaan! Wie denk je wel dat je bent? En ik: nou, eh, ik ben de gast van wie de auto is. En zij weer: als jij denkt dat je mij de les kunt

lezen, vergis je je! Maar ik heb haar helemaal niet gezegd wat ze moest doen, ik heb alleen maar geprobeerd die verdomde wegenbelasting te betalen en ik ben...'

'Bespaar ons de details, Jonas,' zei Dave, 'dan krijg je van mij een biertje. We hebben dit allemaal al eerder gehoord.'

'Nou, niet van mij, sergeant. Ik en mijn duifje maken helemaal niet zo vaak ruzie.'

'Van jou, van mij, van iedereen.'

De deur viel met een klap achter hen dicht.

'Dave!'

Deze keer draaide Dave zich verrast om. Korporaal Sol Kasanita van de 1ste sectie kwam zelden in de pub. Dave bekeek Sols brede, donkere gezicht. Je moest de man uit Fiji goed kennen om te kunnen uitmaken of hij geïrriteerd was, en op dit moment was hij kwaad of van streek of allebei.

'Is er iets met Adi?' vroeg Dave voorzichtig.

'Adi en ik maken nooit ruzie, nooit, en weet je wat? Vanavond schreeuwde ze tegen me!'

'Jullie hebben tot vanavond nog nooit ruzie gehad?' vroeg Si Curtis sceptisch. 'Echt nog nooit?'

'Hoor eens, we ergeren ons weleens aan elkaar en ze doet weleens wat koeltjes, maar schrééuwen? Als er iemand schreeuwt in mijn huis, dan ben ik het.'

'Wil je misschien een biertje?' vroeg Dave hem. 'Gezien de omstandigheden?' Hij wist dat Sol soms wat dronk met de andere Fiji's in het kamp, maar hij had nog nooit een pilsje met hem gedronken.

'Nee, ik hou het op sinas.'

'Met ijs?' vroeg de barman.

'Alsjeblieft zeg, daar heb ik buiten al genoeg van gehad. Je zou bijna weer naar Helmand gaan verlangen.'

'Ja,' beaamden een paar anderen, op nostalgische toon.

'Dat zweet dat constant langs je rug liep, dat mis ik toch een beetje,' zei Danny Jones.

'Dan moet je 's ochtends wat harder lopen, Jonas, dan ga je vanzelf meer zweten,' zei Dave tegen hem.

Er kwamen nog meer mannen binnen en iedereen liep te klagen. Na nog een biertje gaven Gerry McKinley en Andy Kirk van de 2de sectie tegen een aantal maten toe dat Kerstmis met de familie niet echt leuk was geweest.

'Je kunt wel lekker wegdromen over kerst en over de kinderen die rond de kerstboom hun cadeautjes openmaken, maar je vergeet dat ze daar al om vier uur 's ochtends mee beginnen en dat die verdomde schoonmoeder van je ook rond de kerstboom zit,' zei Gerry.

Tegen de tijd dat soldaat Adam Bacon de pub binnenkwam, stond de

zaak propvol mannen die hun gezin waren ontvlucht. Hij bleef even staan om de mensen te bekijken en zag toen Dave aan de bar staan.

‘Hé, Spekkie,’ zei Dave. ‘Neem er eentje van me. Wat wil je drinken? Ik dacht dat je in Wolverhampton zat.’

Spekkie ontweek zijn blik. ‘Ik ben teruggekomen, sergeant.’

Dave bekeek hem nog eens goed en zag dat het donkere gezicht somber was geworden.

‘Het is gewoon dat mijn kleine broertjes mijn slaapkamer hebben ingepikt en... nou ja, het is sinds mijn vertrek nogal veranderd thuis.’

Ze gingen bij de anderen staan en Sol, Spekkies sectiecommandant, begroette hem hartelijk. ‘Dus je bent eerder teruggekomen. Dat bewijst dat dit nu je thuis is.’

Sol en Dave zagen beiden de droevige blik die heel even in Bacons ogen verscheen, voordat hij achter zijn biertje verdween.

‘Vechten in den vreemde kan je veranderen,’ zei Dave. ‘Dus soms pas je niet meer direct in het plaatje als je naar huis gaat.’

‘Ja, misschien,’ zei Spekkie. Ze wachtten tot hij verderging, maar hij tuurde alleen maar naar zijn glas. Ten slotte vroeg hij: ‘Zijn Mal en Angry er niet vanavond?’

‘Ik zag ze terugkeren naar de barakken,’ zei Sol tegen hem.

Spekkie zei: ‘Ze zullen zo vroeg in de maand toch niet zonder geld zitten?’

‘Ze vertrokken toen ze beseften dat het hier vanavond wemelt van de mannen die even weg wilden bij de vrouw,’ zei Dave.

Spekkie keek weer om zich heen.

‘Is iedereen hier dan getrouwd, behalve ik?’

‘Nou, het zal op deze manier niet lang duren of we zijn allemaal gescheiden,’ zei Jonas.

‘Mijn idee,’ beaamde Si Curtis.

‘Ja,’ zeiden McKinley en Kirk grimmig.

‘Jongens, dit is heel normaal,’ zei Dave. ‘Hoe vaker je weg bent, hoe meer je eraan gaat wennen. Als je terugkomt, hangen ze de vlag uit en is het een en al knuffelen en zoenen. En een paar weken later kun je niets goed doen.’

‘Ja, bij het uitreiken van de onderscheidingen staan ze allemaal te huilen...’ begon Sol.

‘En nog voordat we die verdomde dingen hebben opgespeld, staan ze al te schreeuwen,’ maakte Jonas de zin af.

Dave knikte. ‘Zo gaat het altijd. Tijdens de vakanties en met Kerstmis is er altijd iets van een wapenstilstand, en dan begint het gevit opnieuw. En dat houdt in de regel zo’n drie maanden aan.’

‘Nou, als ze denkt dat ze het zonder mij af kan, moet ze dat vooral doen!’ mopperde Jonas. ‘Ik heb er geen bezwaar tegen om weer naar de kazerne te verhuizen.’

‘Dit is niet het juiste moment om dergelijke beslissingen te nemen,’ zei Dave tegen hem.

‘Ik ben verdomme drie keer in twee dagen naar de supermarkt geweest voor Rose en ik heb daar elke keer een fortuin uitgegeven en nog blijft ze tegen me schreeuwen,’ zei Gerry McKinley. ‘En het is in deze tijd van het jaar een gekkenhuis in de supermarkt. Het lijkt wel een vooruitgeschoven basis onder vuur.’

‘Basis Tesco,’ beaamde Sol.

‘Drie keer, verdomme,’ mopperde Gerry weer. ‘In twee dagen. En toen ik daarna bijna platzak was, zat mijn schoonmoeder met Rose te praten over een of andere kinderopvang die een rib uit mijn lijf kost.’

‘Ja, daar heb ik ook over gehoord,’ zei Dave zorgelijk. Zo begon die ruzie van vanavond met Jenny: toen ze aankondigde dat ze zou gaan kijken bij een chique, dure crèche voor Vicky.

‘Ik blijf maar zeggen dat we er eentje op de kazerne hebben. Waarom willen ze ineens allemaal kilometers rijden om daar een fortuin uit te geven?’ vroeg Si.

‘Gewoon belachelijk,’ beaamde Andy Kirk. ‘Wij krijgen een extraatje omdat we op missie zijn geweest en zij willen dat aan zo’n crèche uitgeven.’

‘Heb je gezien wat ze daar als aanbetaling vragen?’ vroeg Gerry. ‘En dan heb ik het nog niet eens over de contributie.’

Si schudde zijn hoofd. ‘En het komt allemaal op één ding neer: geen seks. Ik meen het. Je denkt als je weg bent de hele tijd aan seks en dan kom je terug en na een tijdje begin je tegen elkaar te schreeuwen en wat is het resultaat? Geen seks, verdomme.’

‘Welkom in de realiteit,’ zei Sol.

‘Nou, misschien houden we niet van dit soort realiteit,’ zei Gerry McKinley.

‘Op een missie zijn,’ viel Andy Kirk hem bij. ‘Dat is de beste realiteit.’

Heel wat hoofden gingen instemmend op en neer.

Dave nam een slok bier. Het was een stuk warmer nu de pub vol was. Hij liet de fluwelige vloeistof door zijn keel glijden.

‘Zij passen zich aan; wij passen ons aan,’ zei hij nuchter. ‘Je moet gewoon meegaan met de flow.’

‘Jij hebt dus ook ruzie gehad met Jenny,’ zei Sol.

Zijn bier smaakte hem opeens een stuk minder.

‘Eh... ja,’ gaf Dave toe. ‘Omdat Jenny over die nieuwe kinderopvang heeft gehoord. En we komen allebei slaap tekort omdat de baby verkouden was. En...’

‘En,’ zei Sol, ‘omdat het vanavond in de pub gezelliger is.’

‘Dat is verdomme wel zeker,’ zei Gerry McKinley. Iedereen beaamde dat en nam nog een slok bier.

Dave keek naar de gezichten om zich heen. Hetzelfde uiterlijk, maar in Afghanistan hadden ze toch anders uit hun ogen gekeken. Zoals ze nu in de pub stonden, zagen ze er ontevreden uit, met doffe blik en gebogen rug. Ze waren nog maar enkele maanden thuis en ze waren in die tijd veranderd. De meesten waren aangekomen; een paar hadden zelfs een bierbuikje. En ze waren allemaal die vurige, alerte blik van de frontsoldaat kwijtgeraakt.

Jenny Henley was nog steeds woedend op Dave toen ze achter de computer ging zitten en op zoek ging naar een baan. Leanne en Rose zouden langskomen, maar ze had nog een paar minuten voordat ze zouden arriveren. Als de baby tenminste niet weer wakker werd.

Ze kon zich niet precies herinneren wat Dave en zij elkaar eerder deze avond hadden toegeschreeuwd, maar het was begonnen toen Jenny zei dat ze die nieuwe crèche weleens wilde zien waar iedereen het over had. Dave vond dat hij te duur was. Jenny zei dat het personeel van de kinderopvang op de legerbasis niet geïnteresseerd was in de kinderen en niet voldoende met ze bezig was. Dave zei dat Vicky toch een keer voor zichzelf moest leren opkomen en waarom al dat geld uitgeven om haar bij haar vriendjes en vriendinnetjes op de basis weg te halen? Vanaf dat moment hadden ze ruzie gemaakt over geld in het algemeen en hadden ze hun vaste schuttersputjes opgezocht. Jenny zei dat Dave buiten het leger veel meer kon verdienen en hij vroeg of ze weleens van de recessie had gehoord en waarom zij, als ze dacht dat de banen voor het opscheppen lagen, zelf niet een baantje nam?

En was dat ook niet het moment dat hij het gezegd had? Dat ene? Dat ze steeds meer op haar moeder begon te lijken? De klootzak.

Haar vingers roffelden over de toetsen. Ze vond de website met personeelsadvertenties van de plaatselijke krant. Jenny had bij een reisbureau gewerkt toen ze Dave leerde kennen. Maar in de tijd die het had gekost om twee kinderen te krijgen, waren reisbureaus zo goed als verdwenen, dus had het geen zin om weer naar een dergelijke baan op zoek te gaan. Ze moest een parttime baan zien te vinden die voldoende geld opleverde om Vicky naar een goede crèche te kunnen sturen. En wat baby Jaime betrof, daarvoor zou ze iemand een aardig bedrag betalen om haar een paar uur per week onder haar hoede te nemen: Adi misschien?

Jenny bekeek de site. Er stond een verbazende hoeveelheid vacatures op. Maar ze leken allemaal te beginnen met vragen waarop haar antwoord nee was. *Wordt de reclassering jouw nieuwe uitdaging? Ben jij politiek actief? Heb je ervaring met fundraising? Ben jij een thuiszorgster met een auto en de juiste instelling? Zijn avond- en nachtdiensten geen bezwaar? Ben jij toe aan een baan als verkoper? Heb je een opleiding Hotel Management? Ben jij een verpleegkundige die graag terug wil in de verpleging? Heb je altijd al met kinderen willen werken?*

Ze keek onder het kopje *Administratief, Kantoor*. De meeste banen waren fulltime, maar er was één vacature voor een parttime medisch receptionist. *Representatief voorkomen, vriendelijke uitstraling, in staat om onder druk te functioneren, goede typevaardigheid vereist*. Ze besloot te solliciteren en ontdekte toen dat ze een digitaal cv moest bijvoegen. Ze had op school geleerd hoe ze een cv moest opstellen, maar dat leek een eeuwigheid geleden. En wat moest ze nu opschrijven? ‘Als moeder van twee kinderen kan ik alles aan. Ik kan luiers verschonen als geen ander. Alle leger-vrouwen, en zeker diegenen die zijn getrouwd met frontsoldaten, hebben dagelijks met stressmanagement te maken.’

Ze verbreedde haar zoekopdracht. *Nanny gezocht voor druk, vrolijk gezin... Assistent-makelaar, bereid te werken in het weekend... Medewerker gezocht voor drukke bakkerij in de stad*. Die klonk niet verkeerd. *Geen extreem vroege diensten, opleiding in huis, uniform van de zaak. Moet ervaring hebben in het omgaan met klanten en enthousiasme voor versgebakken kwaliteitsproducten*. Ze sloot haar ogen en stelde zich de geur van vers brood voor. Ze kende de bakkerij wel. Die lag in het centrum en er werden allerlei soorten modieus brood en gebak verkocht. Het was het soort zaak waar je heen ging als je jezelf wilde verwennen. Het zou er vol staan met glimlachende mensen die taartjes kochten om iets te vieren.

Ze keek naar de sluitingsdatum van de vacature. Morgen. *Handgeschreven sollicitaties*. Ze zou snel moeten zijn en hem zelf naar Market Street moeten brengen.

Ze schreef:

Mijn vorige baan betrof het helpen van klanten bij het kiezen van de juiste vakantiebestemming. Of de mensen er nu een uur zaten of alleen maar even hun hoofd om de deur staken, ik vond het fijn om ze zodanig te woord te staan dat ze graag weer terugkwamen. Ik ben trouwens zelf ook gek op koken en heb een passie voor goed voedsel, die ik graag met anderen wil delen.

Ze ging zo op in haar sollicitatie dat ze nauwelijks de zachte kloep op de deur hoorde. Leanne Buckle en Rose McKinley stonden grinnikend voor haar, met een fles witte wijn in hun handen.

Ze begroetten elkaar op zachte toon. Iedereen hier in de straat sprak zachtjes na zeven uur 's avonds, want elk gezin hier had kleine kinderen. De verbitterde woordenwisseling tussen Dave en Jenny was ook helemaal op fluisterton gevoerd.

‘Je had niets mee hoeven nemen, ik heb een fles in de koelkast staan,’ zei Jenny.

Leanne stapte naar binnen en de kleine, magere Rose was even onzichtbaar achter haar immense gestalte.

‘Dan drinken we er toch twee leeg!’ Haar gefluister klonk nogal uitgesproken. Alles aan Leanne was nogal uitgesproken. ‘We hebben iets te vieren!’

‘Wat hebben we te vieren?’ vroeg Jenny. Ze volgden haar naar de keuken en installeerden zich aan de kleine tafel, terwijl zij de glazen pakte.

Leanne keek geheimzinnig.

‘Ik heb een nieuwtje voor je,’ zei ze. ‘Ik zal het je vertellen als ik me om mijn glas vino heb gevlijd.’

‘Vond Steve het niet erg om bij de kinderen te blijven?’ vroeg Jenny.

Leanne trok een gezicht. ‘Ik heb hem niet gevraagd of hij het erg vond.’

‘Mijn moeder past op de kinderen,’ zei Rose. ‘Gerry zit in de pub, met Dave en de andere jongens.’

Jenny rolde met haar ogen. ‘Volgens mij zitten ze daar met zijn allen te klagen over hun vrouwen.’

‘Schoften,’ zei Leanne. ‘Het zijn allemaal schoften.’

Jenny dacht aan Dave. Ze wist dat hij geen schoft was. Haar woede was inmiddels wat weggeëbd en ze voelde zich moe, alsof ze een stuk had hardgelopen in plaats van ruziegemaakt. Hoe konden ze zich allebei zo hebben laten gaan? Dave had hier in de keuken gestaan, de handen op de heupen, het gezicht waar ze altijd zo naar verlangde als hij weg was vertrokken in zijn poging om zijn woede beperkt te houden tot een gefluister.

Ze had nog steeds de fles wijn in haar handen. Leanne pakte hem voorzichtig van haar over en schonk de glazen vol.

‘Drink dit eerst maar eens op, Jen,’ zei ze.

‘Kom op!’ zei Rose. ‘Voordat die baby gaat krijsen.’

Ze klonken. Jenny’s glas voelde koud aan in haar handen. Ze nipte van de wijn en vond hem lekker pittig. Hij rook naar fruit. Plotseling dacht ze aan de zomer, in de achtertuin met Dave terwijl Vicky tevreden in het avondzonnetje op het gras speelde. Maar niet afgelopen zomer. Want afgelopen zomer zat hij in Afghanistan. Terwijl zij was bevallen van Jaime.

‘Dit is lekker!’ zei ze, terwijl ze de fles pakte. Dave had de afgelopen paar jaar iets met wijn gekregen en ze had hem met Kerstmis een boek daarover cadeau gedaan. En toen hij op missie was, had ze het zelf gelezen. Ze bestudeerde nu het etiket. ‘Volgens mij is dit een goeie.’

‘Hij komt uit die doos met drank die we van de pelotonscommandant hebben gekregen.’

‘Gordon Weeks?’

‘Klopt. Steve kende die kerel nauwelijks.’ Steve was aan het begin van de laatste missie terug naar huis verscheept. ‘Mensen blijven ons vanwege zijn been maar dingen geven. Hij is de pub nog niet binnen of hij heeft al een paar pinten voor zijn neus staan.’

‘En daarna kan hij zeker niet meer op zijn benen staan?’ zei Rose. Jenny lachte wat plichtmatig. Leanne fronste haar wenkbrauwen en schonk haar glas bij.

‘Ja, nou ja,’ zei ze. ‘Sorry dat ik niet lach, maar ik denk dat ik inmiddels alle grappen over benen al wel gehoord heb.’

‘Sorry, Leanne,’ zei Rose, blozend. Ze had een klein, rond gezicht en een huid die zo snel de kleur van haar haren aannam, dat hij wel transparant leek.

‘Oké, Leanne,’ zei Jenny. ‘Kom dan maar op met je nieuws.’

Soldaat eerste klas Billy Finn stond in een pub met oude foto’s en paardenhoofdstellen aan de muur. Het kon overal geweest zijn, maar deze pub bevond zich toevallig in de buurt van Kempton Park, de renbaan. Het publiek was niet echt interessant. Oude mannen. Weinig vrouwen.

Op de tv aan het einde van de bar werden de paardenrennen van Kempton uitgezonden. Het was een herhaling van de race van halfdrie. Een maat van Finn had hem een tip over een van de paarden gegeven en het had de moeite waard geleken om naar Kempton te rijden en zijn 25 tegen 1-knol als eerste over de streep te zien gaan. Het was er in de loop van de dag steeds gunstiger uit gaan zien bij de wedkantoren en zijn vertrouwen op de goede afloop groeide.

De race was begonnen en het paard was direct naar voren geschoten en bleef de rest van het veld een neuslengte voor. Het was een goede springer en toen hij het dier over de hindernissen zag zeilen, ervoer Finn weer dat euforische gevoel waar hij zo van hield, een uitbarsting van vreugde die een grijze, koude dag in een zomerse namiddag kon veranderen, en de verweerde, rode gezichten van de toeschouwers in schoonheid. Zijn hart ging sneller kloppen en vond een eigen ritme. Zijn paard zou als eerste de finish passeren en vervolgens zou de rest van de wereld ook een betere plek worden. Want als één ding goed ging, volgde de rest vanzelf..

‘Hé, dat is de halfdrie van Kempton!’ zei een oude man, die naast hem aan de bar stond. ‘Hou die nummer drie in de gaten, Asho Boy!’

Op het scherm schoot Finns paard opnieuw uit de startblokken en leidde het veld met een neuslengte, met fladderende manen en staart. Finn liet zich weer even meevoeren door zijn enthousiasme, hoewel hij wist wat er zo dadelijk zou gebeuren.

Daar had je hem, nummer drie, een groot, log paard dat meer weg had van een olifant en dat aan de binnenkant aan kwam denderen. Er vlak achter volgde nog een paard, een vos. Finn knipperde even met zijn ogen en toen hij weer keek, draafde nummer drie langs zijn paard, met in zijn kielzog de vos. Erachter was de lucht loodgrijs en de gezichten van de gokkers zagen schraal van de kou.

‘Kom op, gaan!’ brulde de oude man naar het scherm, terwijl Asho Boy de finishlijn passeerde.

‘Heb je soms geld op hem ingezet?’ vroeg Finn.

‘Ja, een tientje!’ verkondigde de oude man trots.

‘Op Asho Boy? Zestig tegen één?’ stamelde Finn, vol ongeloof.

‘Ik zag hem in de paddock en zei tegen mezelf: dat is hem. Ik weet kennelijk wanneer een paard goed is.’

Finn bekeek de man nog eens goed. Hij was zo te zien al over de honderd en droeg een bril met zulke dikke glazen dat hij nauwelijks zijn biertje kon zien, laat staan een goed paard.

Finn zuchtte. Nadat Asho Boy en de vos zijn paard naar de derde plaats hadden verdrongen, was de rest van de middag navenant verlopen. De ene verliezer na de andere. Finn was blij toen hij in zijn nieuwe wagen – nou ja, zijn tweedehands nieuwe – kon stappen en weg kon scheuren bij de renbaan. Maar toen had hij een kriebel in zijn keel gevoeld die hem duidelijk maakte dat hij behoefte had aan bier.

De oude man aan de bar stond nog steeds te glimlachen. ‘Zestig tegen één!’ herhaalde hij gelukzalig.

‘Het is een heerlijk gevoel,’ zei Finn. ‘Als jouw paard de rest van het veld klopt.’

‘Ja, inderdaad. Op mijn leeftijd is dat nog het enige wat je hart sneller doet kloppen.’

Finn nam nadenkend een slok bier. Afghanistan deed je hart een stuk sneller kloppen dan welke race dan ook. Vechten in een oorlog was pas echte opwindning. Paardenrennen waren maar een zwak aftreksel daarvan, omdat het in wezen niet uitmaakte wie er won. Door te gokken kon je er nog iets van maken. Maar in Afghanistan besepte je dat die races niks voorstelden. Daar sloeg je hart over elke keer dat je uit je terreinwagen het hete, ruige terrein in stapte, in de wetenschap dat de vijand overal kon zijn en dat je leven misschien afhing van je ogen en je slimheid en je snelheid met het geweer. De paardenrennen waren daar maar een flauwe afspiegeling van. Alles thuis in Engeland was in vergelijking daarmee slap en saai. Finn voelde plotseling een stekend verlangen om terug te gaan.

Soldaat Mal Bilaal zat in de barak onder het bordje NIET ROKEN en draaide een sjekkie. Angus McCall, tegen een bed geleund, keek naar hem.

‘Ga je nog naar huis voor het weekend, Angry?’ vroeg Mal.

‘Neuh. Ik heb mijn ma onlangs nog gezien. En die verdomde pa van me ook nog veel te kort geleden.’

‘En je maten dan?’

‘Mijn maten zijn een stelletje idioten,’ snauwde Angus. ‘In de tijd dat ik achter de taliban aanzat, hebben zij alleen maar Call of Duty zitten spelen.’

En als ik dan probeer te vertellen hoe het daar echt is, willen ze het niet horen. De idioten.'

Er was niet veel voor nodig om Angry uit zijn dak te laten gaan. Hij had zijn bijnaam niet voor niets gekregen. Mal gaf hem een sjekkie en begon toen aan eentje voor zichzelf. Hij zei: 'Mijn vader en moeder denken erover om nog een keer langs te komen.'

Mals familie was een paar weken geleden helemaal vanuit Manchester gekomen om hem te bezoeken. Angus was geschokt toen ze binnenkwamen, want Mal zoop en versierde meiden als ieder ander. Maar toen Angus zijn familie zag, moest hij toegeven dat Mal toch anders was. Want hij was een moslim.

Zijn vader had een donkere huid en liep voortdurend te glimlachen. Een paar van Mals zussen, en dan eentje in het bijzonder, zagen er prima uit. Maar zijn moeder! Ze kleepte zich als de burgers in Afghanistan. Ze had dan wel geen lap voor haar gezicht, maar ze droeg wel een sjaal over het haar. En als ze sprak, klonk ze alsof ze net van de boot was gekomen. Angus had zich verschrikkelijk moeten inspannen om te begrijpen wat ze zei. Hij had geknikt en gegrinnikt terwijl zij zijn grote hand op de een of andere manier in haar kleine had genomen en ze had tegen hem gepraat tot Mal haar uiteindelijk bij hem vandaan trok. Maar ondanks die kleren en de hoofddoek had de vrouw hem met veel respect behandeld. Angus probeerde zich voor te stellen dat zijn eigen moeder zijn maten zo warm begroette. Onmogelijk. En het was al even onmogelijk om zich voor te stellen dat zijn vader hem met dezelfde trots en genegenheid bekeek als meneer Bilaal zijn zoon.

'Jouw moeder is echt heel aardig,' zei Angus nu tegen Mal. Mal liet zich achterover op bed vallen en blies een dunne rookwolk omhoog.

'Ik maak me verschrikkelijk bezorgd om haar. Ik word gek van de gedachte dat er in Wythenshawe mensen zijn die het op mijn moeder voorzien hebben.'

Angus lachte. 'Op jouw moeder? Dat lieve mens?'

Mal knikte. Zijn gezicht was inmiddels vertrokken van woede. Zijn ogen gingen wijder open en zijn stem werd hoger.

'En mijn vader en hen allemaal. Omdat er in Wythenshawe een paar mensen zijn die het er niet mee eens zijn dat ik tegen mijn moslimbroeders in Afghanistan vecht. En weet je hoe ze dat laten merken? Ze hebben benzine en vuur door haar brievenbus gegooid. Ze hebben verdomme haar hele tapijt verpest, en zij doet juist zo haar best om het netjes te houden.'

Angry snoof luidruchtig. 'Verdomme, man, ze hadden je pa en ma wel kunnen doden op die manier.'

Mals stem zwol aan. 'Shit, man, je weet niet hoe bezorgd ik ben. En dan zijn er ook nog de taxi's van mijn broers: iemand heeft geprobeerd ze in

brand te steken. En die taxi's zijn alles wat ze hebben, ze leven ervan; allemaal in rook opgegaan! En mijn zussen lopen over straat en dan komt er zo'n knaap op ze af en spuugt ze recht in het gezicht. Mijn zussen! Die helemaal niets verkeerd hebben gedaan. Ik zou het liefst nu naar Wythenshawe gaan en die mensen een lesje leren. Tegen ze vechten totdat ze ermee ophouden. Of tot een van ons het loodje legt.' Zijn handen balden zich tot vuisten en zijn knokkels werden wit.

'Verdomme, man, zo kwaad heb ik je zelden gezien,' zei Angus.

'Nou, het komt allemaal doordat ik in het leger zit, oké? Dus het is mijn fout. Mijn pa en ma en al mijn broers en zussen, ze hebben allemaal problemen vanwege mij.'

Angry begon nu ook rood aan te lopen.

'Shit! Shit, ga erheen, Mal! Zorg dat het ophoudt!'

'Dat gaat niet...'

'Die schoften vallen je hele familie lastig! Dat kun je niet ongestraft laten gebeuren! Je moet ernaartoe om ze een lesje te leren!'

Geconfronteerd met Angry's woede leek Mal wat in te binden.

'Ze hebben me gevraagd om dat niet te doen, Angry. Ze zeggen dat ze dan alleen nog maar meer ellende over zich heen krijgen. Daarom komen ze ook hierheen.'

'Je moet hier een eind aan maken, maat.'

'Ik dacht er ook over na dat eerste incident met die brievenbus, maar de sergeant zei tegen me: nee, luister naar je familie. Ze willen niet dat je de zaken daar nog erger komt maken.'

'Heeft je moeder het tegen de politie verteld?'

'Ja. En de politie doet niets. Dat zou hun goede relatie met de burgers op het spel zetten, of zoiets.'

'Wat een onzin.'

Mal liet zijn hoofd zakken en trommelde met zijn vingers op een blikje bier. 'Als ik een manier wist om hem te doden, zou ik het doen,' zei hij mistroostig. 'Ik meen het. Ik wil hem vermoorden.'

'Wie vermoorden?' vroeg Angus. 'Is het maar één gast die dit doet?'

'Er zijn er meer, maar ik weet wie de leider is. Dat is mijn vriend Aamir.'

'Je vriend! Noem je dat verdomme een vriend?'

'Nou ja, hij was ooit mijn vriend. Op de lagere school. We gingen elke week naar de Koranschool en hij was niet bij ons thuis weg te slaan; mijn moeder behandelde hem als haar eigen zoon. Toen werden we oud genoeg om de meisjes te ontdekken. Man, ik wist heel goed wat ik wilde, en dat kreeg ik niet in de moskee, dus...'

'Waar werkt hij, die Aamir?' Angus klonk ongeduldig.

'In een grote meubelzaak bij de snelweg. Tenminste, tot voor kort werkte hij daar nog.'

‘Hoe heet die zaak?’

Mal dacht even na. ‘Weet ik niet. De Wereld in je Huiskamer. Of Je Huiskamer in de Wereld. Zoiets. Mijn moeder is er een keer geweest, maar ze zei dat de stoelen daar veel te duur waren, of er moest een aanbieding zijn.’

Angus kauwde op zijn sjekkie, zijn ogen half gesloten. Mal bekeek hem aandachtig.

‘Maar eh... waarom vraag je dat eigenlijk?’